

Vakmerő betörők meg akarták furni a szőregi postakasszát, de dühükben csak az iroda-berendezést szórták széjjel

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdán délelőtt jelentették a szegedi ügyészségnek, hogy

Szőregen szerdára virradóra a posta Wertheim szekrényét megfúrták.

A kasszafurók azonban primitív szerszámaikkal tervüket nem tudták végrehajtani, amire

bosszúból a posta helységét szétrombolták

és azután elmenekültek.

A szőregi posta épülete a szerb templom közelében fekszik. Este hét órakor zárják be a postahivatal ajtaját. Kedden este is rendesen bezárták a hivatali helyiségeket és a kulcsokat a postamester vette magához. Reggel hat órakor a posta szolga ki akarta nyitni a hivatalt, amikor megdöbbenve tapasztalta, hogy az irodahelyiség ablaka, amelyet este becsukott, *nyitva van*. Rosszat sejtve kinyitotta az iroda ajtaját, ahol különös látvány tárult elébe. A posta irodahelyiségének *butorai összevissza, egymás hegyén-hátán feküdtek*. A hatalmas vaskasszán furás nyomai látszóttak. A kassza ajtaja azonban sértetlen volt. A *betörők nem tudtak megbirkózni vele*.

A betörési kísérletről azonnal értesítették a szőregi csendőrséget, majd telefonon a szegedi postaigazgatóságot.

A helyszíni szemle alapján megállapította a csendőrség, hogy

a betörők löbbsen voltak és az

ablakon át jutottak be a posta helységbe.

A betörők a helyi viszonyokat pontosan ismerték és azt is tudták, hogy

a kasszában aznap nagyobb összegű pénz volt.

Tervüket azonban nem tudták végrehajtani. A betörők *kalapáccsal és vésővel dolgoztak*. A kassza oldalán több kisebb-nagyobb rés látható, a kassza belső részét azonban nem tudták megfurni. Hasonlóképpen eredménytelenül szorgoskodtak a kassza ajtajának felnyitásával is.

Három-négy óráig dolgozhattak a betörők,

amikor rájuk virradt. Végző elkeseredésükben azután *felhányták az iroda butorzatát, szétszórták a hivatalos nyomtatványokat*, majd amikor semmit sem találtak, az ablakon keresztül eltávoztak.

A vakmerő kasszafurási kísérletről értesítették a szegedi rendőrséget is. A szegedi rendőrségen az a vélemény alakult ki, hogy

a szőregi kasszafurók azonosak a szentesi munkásbiztosító pénztár betörőivel, akiknek ez az ötödik betörési kísérletük.

A betörők a jelek szerint Szőregről Szegedre vették utjukat. Kézrekerítésükre a szegedi rendőrség minden intézkedést megtett.

A szegedi ecetgyárosok visszakövetelik azokat az illetékeket, amelyeket 1923 óta törvénytelenül szed a város hatósága

Panasszal fordultak a közigazgatási bírósághoz.

(A Délmagyarország munkatársától.) Több alkalommal jelentettük, hogy Szeged város olyan *illetékeket szed*, amelyeknek *szedéséhez joga nincsen*. Nevezetesen az 1923 évi XXXIII. t.-c. 4. §-a világosan kimondja, hogy a törvényben említett adókon, illetve adópótlékokon kívül nincs joga a városnak arra, hogy bármilyen néven nevezendő adópótlékot vagy illetéket szedjen. Ennek ellenére, mint ismeretes, a város különböző cikkek és így az ecet után is szedi az adópótlékokat, noha a belügyminiszter ezt még a 152.167/925-IV számú rendeletével kifejezetten megtiltotta.

A város tanácsának határozata ellen az összes érdeelt szegedi ecetgyárak dr. Szivessy Lehel útján felebbezéssel éltek a szegedi közigazgatási bizottsághoz. Ezt a felebbezést július 22-én tárgyalta a közigazgatási bizottság, azonban a város tanácsának határozatát, minden további indoklás nélkül *jóváhagyta*.

E nyilvánvaló, törvénytelen határozat ellen most az érdekeltek dr. Szivessy Lehel útján *bírói panasszal éltek a közigazgatási bírósághoz*, amelyhez csatolták a pénzügyminiszteriumnak még 1925 december 1-én kelt rendeletét, amelyet Baja város közönségéhez intézett és amelyben *kifejezetten megtiltotta, hogy Baja város ecet után adópótlékot vagy illetékeket szedjen*, „mert a hivatalozotti törvénynek megszabott határain túlmenő kiépítése *adópótlékai okokból sem engedhető meg* és a város háztartásának helyzete nem oly nyomasztó, sem az előbb tárgyalt bevételi források hozadéka nem oly jelentős, hogy ennek folytán ettől az állásponttól eltérni kellene.”

Érdekes egyébként, hogy a *szegedi ecetgyárosok visszakövetelik azokat az illetékeket, amelyeket 1923 december 31 óta fizetni kényszerültek, minthogy azoknak szedésére a városnak törvényadta joga nem volt*.

A katasztrófális szárazság miatt féltő, hogy nem lesz Szegeden paprikaszüret

A legelők kiégtek, baj van a szőlővel és burgonyával

(A Délmagyarország munkatársától.) A szárazság országsszerte egyre katasztrófálisabb arányokat ölt és az időjelző készülékek a szárazság és a hőség fokozódását jósolják változatlanul. Az ország egyes vidékein volt ugyan valami eső, de az *esőfelhők Szegedet messze elkerülték*, a vasárnapi vihar is eső nélkül vonult el, csupán a város tápéi réti gazdaságának szánt néhányperces záport. A tápéi réten azonban sokat használt ez a kis eső is, jelentékenyen feljavította a kapás növényeket, a burgonyát és a kukoricát, de a város hatá-

rának más részeiben tovább pusztulnak a vetések.

A Délmagyarország munkatársa kérdést intézett Fodor Jenő polgármester-helyetteshez, mint a gazdasági ügyosztály vezető szenátorához, hogy a szegedi természetben milyen arányú károkat okoz ez a rettenetes szárazság. Fodor Jenő a következőket mondotta:

— A legnagyobb kárt a szárazság a paprika-ültetvényekben tette. Szeged határában, leginkább a város körüli feketékben és a bodomi réten körülbelül *négyezeröttszáz holdon ültet-*

**MINDEN HÁZNÁL LEGYEN
2-3 GYEREK
ÉS LEGALABB EGY ÜVEG
DIANA
SŐSBORSZESZ**

tek az idén paprikát, tehát ötszázzal kevesebben, mint az elmúlt évben. A paprika első és legkiadósabb szedésének az ideje már régen elmúlt, de

egyetlen paprikatermelő sincs Szegeden, aki látott volna megért, kifejlődött gyümölcsöt a földjén.

Ha nem következik be sürgősen valami nagyobb arányú időváltozás,

Szegeden az idén nem lesz paprikaszüret,

ami többszáz családot tehet tönkre és több ezer ember kereseti lehetőségét pusztítja el.

— Nagy kárt tesz a szárazság a szegedi szőlőkben is. Amit a *jég és a fagy a koronyáron meghagyott, azt most elégeti a nap, a hőség*. A tőkéről valósággal lesülnek a fürtök.

— A szárazság mégis

a legnagyobb bajt az állattenyésztésre zúdította.

A szegedkörnyéki legelők *végérvényesen kiégtek*, teljesen kiszáradt rajtuk a fű, úgyhogy a legelőkön már a legkiadósabb eső sem segíthet. Körülbelül egy hónapja nem találnak legelni valót a közlegelőkre kihajtott állatok. Legelőszőr a balástyai és a kereseti legelők pusztultak el, a legtovább kitarított az átokházi legelő, de *zöld fű már ezen sincs*. A gazdák nagyrésze már be is hajtotta a legelőkről az állatokat és most *takarmányon tartja őket*. Ennek a helyzetnek a hatása megnyilatkozik a vasárnapi állatvásáron. A földhajtás igen nagy volt, viszont a kereslet egészen minimális.

Mindenki szabadulni akar az állatoktól, mert a legreménytelenebb télnek néz elébe.

Széna alig van, kukoricaszár sem lesz, a répa sem fejlődhetik ebben a nagy szárazságban. Más, normális időjárásu esztendőben ilyenkor már harmadszor kaszálták a lucernásokat, az idén sok helyen még másodszer sem kaszáltak.

Nem fejlődik a burgonya sem,

a bokrok alól mogyoró nagyságu szemek kerülnek csak ki, de megszorul a kukorica is, pedig gyönyörű termés ígérkezett mindenkől a nyár elején. Azok voltak szerencsések az idén, akik kalásztost vetettek földjükbe, mert a kalászosokból valósággal rekordtermés volt. A kalászosok nem várták be a szárazságot, amely éppen az aratás idejében kezdődött.

— Hogy mi lesz a következménye ennek a katasztrófális szárazságnak, nem lehet előre megjósolni. Annyi bizonyos, hogy a gazdák, különösen az állattartó gazdákra kemény tél vár.